

OPCIÓ A

1. A banda de la modernitat que pogués tenir l'obra d'Ausiàs March en el seu temps, quins són els trets que s'acosten més a la tradició més típicament medieval? A l'hora de contestar tingueu en compte —a més d'altres aspectes que us semblin convenients— la qüestió mètrica i determinats elements del tractament del tema amorós. [3 punts]

2. Caracteritzeu els personatges de Fineta i de Pepona a *Josafat* de Prudenci Bertrana i indiqueu quina és la seva funció en la novel·la. Tingueu en compte les semblances entre ambdós personatges, però també les diferències. [2 punts]

3. Comenteu el següent fragment de *Mirall trencat* de Mercè Rodoreda, corresponent al capítol «La rata» de la tercera part del llibre. A l'hora de fer el comentari situeu el text en la novel·la i tingueu en compte —a més d'altres aspectes que us semblin convenients— el tipus de descripció, el paper simbòlic de la rata i la interpretació que cal donar a l'escena.

[2 punts per l'avaluació de la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees, la coherència del discurs, la fluïdesa expressiva i, en definitiva, la metodologia de comentari]

[3 punts per l'avaluació dels continguts]

I, pertot, l'heura que s'enfila, que escanya, que s'arrossega per ser més forta. L'heura al voltant de l'aigua. L'heura fosca, amb les fulles enterques, que mal tapaven els penjolls de raïm de granets petits i negres. Tot el que en un temps havia estat ordenat, dirigit, l'abandó i el pas de les estacions ho havien convertit en una malaltia. De les branques velles, de les branques noves, de les branques esqueixades pel vent, cremades pels llamps, de tots els aixoplucs de sota de les fulles, un dia, feia anys, n'havien fugit els ocells. La soca centenària del plàtan, amb les dues branques que feien ombra a les escombraries, estava coberta d'una mena de verdet que no arribava a ser molsa. I ella pujava cap amunt [...]. Sense precipitar-se anava furgant encenalls guiada per l'olor de les closques de formatge. Els papers d'embalatge cruixien una mica i quan trobà el que buscava ho empresonà entre les potetes del davant i començà a rosegat.

OPCIÓ B

1. Podem considerar que *El poema de la rosa als llavis* de Joan Salvat-Papasseit és un llibre avantguardista? Indiqueu les principals característiques que apropen el llibre a l'avantguarda o que l'allunyen. [3 punts]
2. Argumenteu breument un parell de raons per les quals *Tirant lo Blanc* és considerada una obra fonamental en la literatura catalana del segle XV. [2 punts]
3. Comenteu el següent fragment de *Terra baixa* d'Àngel Guimerà. Tingueu en compte —a més d'altres aspectes que us semblin convenients— la localització del text en l'obra (sense caure en la simple descripció de l'argument), el paper dels personatges secundaris en el diàleg i la interpretació que s'ha de donar als desitjos de la protagonista.

[2 punts per l'avaluació de la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees, la coherència del discurs, la fluïdesa expressiva i, en definitiva, la metodologia de comentari]

[3 punts per l'avaluació dels continguts]

MARTA, *des de la porta*. – Nuri!

NURI, *anant-hi*. – La Marta! La Marta!

MARTA, *abraçant-s'hi*. – Nuri!

NURI. – La pobreta Marta! Saps el Manelic?... L'han tret com si no fos ningú, ves!

MARTA. – Ja ho sé Nuri; ja ho sé. Ajuda'm a caminar.

PEPA. – Nosaltres te sostindrem.

MARTA. – Aparteu-vos vosaltres. (*Plora en silenci.*)

JOSEP. – Nosaltres només ho hem fet per obediència!... Saps?

MARTA. – Infeliços!... Per obediència m'heu tingut sempre malícia, a mi, que mai us havia fet cap mal a vosaltres! I per obediència us heu rigut del Manelic, i l'heu martiritzat! Què us havia fet ell perquè el maltractéssiu així? Què us havia fet?

NURI. – No ploris, no. Que jo no vui que ploris (*Tan aviat la Nuri s'eixuga els ulls com els eixuga a la Marta. Els altres estan amb el cap baix, avergonyits.*)

MARTA. – I ara per què priveu que el cridi, la Nuri? Què se us en dóna a vosaltres?... Si lo que vui jo és anar-me'n amb ell, amb lo meu marit, amunt, sempre muntanyes amunt, fins allà a on no trobem gent que se'n riga, de nosaltres! Si encara en trobéssim, i si fins arribessin les rialles al cim de la més alta de les muntanyes, i si encara algú hi pugés d'ací baix a riure-se'n d'un home perquè ha perdonat a una dona empenedida que vol tornar a ser honrada, ens en aniríem encara més amunt, més, que jo l'estimo, i allà a on és Déu no se'n riurien, no, dels que estimen i perdonen.

NANDO, *a mitja veu*. – I massa raó que té!

PEPA, *id.* – No sé per què ho havíem de fer.

PERRUCA. – Pobra dona! (*Tots tristos i plorosos.*)

NURI. – Veus, Marta? Si jo em penso que ploren! Si tots t'estimen! Oi que sí? (*Tots fan que sí amb el cap.*) Au, vine amb mi; te trobaràs amb ell i us en aneu plegats.

MARTA. – Oh, sí, això sí; amb ell! (*Va a sortir amb la Nuri.*)

NANDO. – És que això... no pot ser.

JOSEP. – Si no fos el Sebastià, prou. Però el Sebastià no ho vol...

OPCIÓ A

1. La novel·la *Josafat* de Prudenci Bertrana acaba amb una referència al so del flabiol. Expliqueu com cal interpretar aquesta imatge final. A l'hora d'argumentar tingueu en compte, a més d'altres aspectes que us semblin convenients, el component simbòlic i la relació d'aquest component amb la narrativa modernista. [3 punts]

2. A més dels protagonistes, a *Terra baixa* d'Àngel Guimerà hi ha un bon nombre de personatges secundaris. Indiqueu, sense necessitat de particularitzar, quina és la funció que exerceixen en l'obra, especialment des d'un punt de vista teatral. Després concreteu l'anàlisi a propòsit d'un parell d'aquests personatges. [2 punts]

3. Comenteu el següent poema d'Ausiàs March. A l'hora del comentari, expliqueu el significat del text i tingueu en compte —a més d'altres elements que us semblin convenients— els recursos mètrics i retòrics, el concepte d'amor i el lligam amb la poesia del seu temps.

[2 punts per l'avaluació de la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees, la coherència del discurs, la fluïdesa expressiva i, en definitiva, la metodologia de comentari]
 [3 punts per l'avaluació dels continguts]

LXXXI

Així com cell qui es veu prop de la mort,
 corrent mal temps, perillant en la mar,
 e veu lo lloc on se pot restaurar,
 4 e no hi ateny per sa malvada sort,
 ne pren a me qui vaig afanys passant
 e veig a vós bastant mos mals delir.
 Desesperat de mos desigs complir,
 8 iré pel món vostre ergull recitant.

- 1 *cell*: aquell.
 5 *ne pren a me*: em passa a mi.
 6 *bastant mos mals delir*: capaç d'esborrar els meus mals.
 8 *ergull*: orgull.

